

skabt Uro om denne Sag. Nu er det saadan et løjerligt Ord: Uro, for hvis man er ude i Bestræbelser for at gøre noget godt, finder jeg Uro ganske udmærket. Det har jeg været, jeg har bestræbt mig for at skaffe de gamle bedre Kaar. Det er den Slags Uro, man kan være tjent med, den er i det godes Tjeneste. Men den Uro, Ministeren skaber ved sit Forslag, er en Uro, der gaar den modsatte Vej, han bringer Sorg ind i de gamles Hjem. Saa længe de kunde glæde sig ved at se Folk arbejde for, at de skulde have bedre Kaar, kunde de bære Uroen, men den nuværende Uro er en Uro for deres egne økonomiske Kaar, for hele deres Tilværelse, for et Sammenbrud. Det er den Uro, jeg mener man skulde skaane de gamle for, en Uro, man ikke kan være bekendt at volde dem.

Saa vel den højtærede Minister som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen hævdede, at de gamles Kaar blev slet ikke forringet. Jo, i allerhøjeste Grad. Man kan ikke bygge en saadan Skala op — hvad jeg senere skal komme tilbage til — som den, Ministeren nu bygger op, og sige: Saa meget faar de gamle — for det aner han intet som helst om. Han ved, at de gamle faar Statssatserne og ikke mere, det maa han holde sig til. Nu var jeg endda saa elskværdig i Lørdags til Statssatserne at lægge § 6, 1ste Stykke, saaledes at Statssatserne blev forhøjet i alt Fald med den ene Trediedel.

Ministeren kom endvidere ind paa nogle moralske Betragtninger om de unges Villie til at forsørge de gamle og sagde, at efter at Aldersrenteloven var vedtaget, var de unges Villie i Aftagende. Ja, tror den højtærede Minister nu ikke, at de unges Villie har været i Aftagende gennem mange Aar? Det var dog vist Anledningen til, at man fra Begyndelsen spekulerede paa at faa en Aldersrente herhjemme. Det var dog saaledes, at naar der var Tale om, at Børnene skulde kunne føde Forældrene, har det meget gamle Ord Ret, der siger, at en Fader og Moder kan føde 6 Børn, men 6 Børn kan ikke føde Fader og Moder. Det behøver ikke at være, fordi Børnene er daarlige Børn, det kan godt være, fordi de har saa elendige Kaar og deres Kamp for Tilværelsen er saa streng, at de ikke er i Stand til det. Den højtærede Minister siger, at han kender saadanne Børn, som oven i Købet har Biler o. s. v. Ja, jeg maa nu sige, at hvor jeg kender ældre Folks Forhold til deres Børn, er der ikke noget i Vejen med Børnene. Jeg har gennem adskillige Aaringer set

mange fattige Børn hjælpe deres Forældre, hvor disse har maattet nøjes med Aldersrentens Satser. Men jeg maa naturligvis erkende, at i de Kredse, hvor Ministeren kommer, kan man finde denne Vrangvillie, man kan virkelig finde rige Mennesker, der ikke vil have med deres Forældre at gøre, men skyder det over paa Staten og Kommunen og siger: Det maa blive deres Sag. Men det er netop ogsaa Grunden til, at vi skal have en fast Ordning, saa de gamle ikke skal være afhængige af, om deres Børn er gode eller daarlige Børn. Det skal være saaledes, at Staten og Kommunen giver de gamle en ordentlig Tilværelse, og vi saa lægger Skatten dertil paa de Skuldre, der kan bære den. Det maa være Grundlaget, og jeg synes ikke, det afkræftes, men snarere bekræftes af de Erfaringer, den højtærede Minister har gjort ved at færdes i de Kredse, hvor han nu en Gang færdes. Det er jo Kredse, der kan betale. Naar de har Raad til at deltage i Luksusudfoldelse, kan de betale, og jeg finder, det er ganske naturligt, at de betaler, altsaa ganske modsat, hvad Ministeren gjorde sig til Talsmand for.

Ministeren siger, at man kan ikke blive staaende ved faste Satser, naar vi skal spare. Men vi siger jo stadig, at vi vil ikke være med til at spare paa de gamles Bekostning. Er Samfundet ude i et Uføre, skal det ikke rejses op paa de gamles Bekostning. Derfor kan den Paa-stand aldeles ikke ramme os. Vi vil være med til at ændre Aldersrenteloven saaledes, at de daarligst stillede kan faa mere, men ikke til Fordel for en slunken Statskasse eller til Fordel for nogle store Skatteydere, som man har lovet Skattelempelser.

Nu hører jeg, at Ministeren har taget Lovforslaget i Landstinget tilbage; saa meget nemmere har han ved at fremsætte det her. Det Lovforslag, der laa deroppe og er vedtaget af et Flertal i dette Ting, er i Virkeligheden et Forslag, som egner sig til at gøre Kaarene bedre for de daarligst stillede, uden at der deraf flyder, at de store Skatteydere faar noget betalt tilbage. Giv de Gamle nok kan man kun — deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Martin Hansen — ved tilstrækkeligt høje faste Takster, og saa kan man for min Skyld godt ovenover de faste høje Takster bruge en Ventil, et Skøn, fordi ogsaa jeg erkender, at Livet kan være saa mangfoldigt, at det kan blive nødvendigt. Men man kan ikke give en Lov med lave Takster og saa give Kom-